

Sygnatura akt XIII GC 2306/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Hajdys

Protokolant: Magdalena Adamkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

o zapłatę kwoty 1.406,35 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt XIII GC 2306/16

UZASADNIENIE

17 czerwca 2016 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. o zapłatę kwoty 1.406,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w wysokości 94 zł, w tym 71 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 23 zł kosztów pełnomocnictwa i zastępstwa procesowego, w tym 6 zł za notarialne poświadczenie pełnomocnictwa. Powódka jako podstawę przedmiotowego roszczenia wskazała nielegalny pobór energii przez pozwaną.

(pozew – k.3-4)

30 sierpnia 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powoda w całości.

(nakaz zapłaty – 21)

26 września 2016 roku pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu złożonego sprzeciwu pozwana wskazała, że powódka dopuściła się świadomego działania na niekorzyść klienta poprzez prowadzenie dalszej dostawy energii elektrycznej do lokalu pomimo wypowiedzenia umowy o sprzedaż i dystrybucję energii oraz, że lokal do którego spornie była dostarczana energia elektryczna, był przez pozwaną wynajmowany osobie trzeciej.

(sprzeciw – k.25-28)

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała stanowisko zawarte w pozwie, a ponadto wniosła o zwrot kosztów procesu w kwocie 471 zł, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł.

(odpowiedź na sprzeciw k. 41-43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 31 grudnia 2015 roku doszło do końcowego poboru energii oraz rozwiązania łączącej pozwaną (...) spółkę z o.o. i (...) spółkę akcyjną umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji do stanowiącego własność pozwanej lokalu nr (...) położonego w budynku posadowionym w Ł. przy ulicy (...). Z tym dniem nie doszło do jednak do demontażu stanowiącego własność powódki (...) spółki akcyjnej licznika energii elektrycznej o numerze identyfikacyjnym (...) zamontowanego na linii zasilającej w energię elektryczną ww. lokal, przez co nadal możliwy był pobór energii w lokalu nr (...).

(okoliczność ci bezsporna; nadto: zeznania świadka J. K. – k. 77-79)

Powódka pismem z dnia 26 stycznia 2016 roku wezwała pozwaną do wydania licznika oraz poinformowała, iż w dniu 23 lutego 2016 roku dokona demontażu licznika.

(pism o powódki z dnia 26 .01. 2017 r. – k. 31)

Pracownicy powódki byli na posesji pozwanej w celu demontażu licznika co najmniej dwa razy. Za pierwszym razem monterzy powódki poniechali demontowania licznika, ponieważ mieszkająca w lokalu nr (...) kobieta poprosiła ich od odstąpienie od tej czynności, zasłaniając się korzystaniem z energii oraz uiszczeniem za nią opłat. Ostatecznie demontażu licznika dokonano w dniu 15 marca 2016 roku. Wtedy też doszło do utrwalenia stanu energii elektrycznej pobranej po rozwiązaniu umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji – liczyldo1 (WT) wskazywało 1.420 kw/h.

(protokół kontroli – k . 15 ; upoważ nie nie do przeprowadzenia kontroli – k. 17 ; zeznania świadków J. K. i J. S. – k.77v-78v)

W spornym lokalu nr (...) przebywała do 29 lutego 2016 roku była najemczyni M. S.. W dniu wydania lokalu pozwanej stan licznika powódki wskazywał 1.420 kw/h. Pozwana i M. S. nie dokonywały rozliczenia energii elektrycznej pobranej w okresie od 1 stycznia do 29 lutego 2016 roku, lecz – na podstawie wystawionych pozwanej przez (...) S.A. faktur VAT – energię elektryczną pobraną do 31 grudnia 2015 roku.

(protokół zdawczo-odbiorczy – k.33 -33v; rozliczenie – k.34 ; faktura VAT – k.35)

Powódka pismem z dnia 22 marca 2016 roku powiadomiła pozwaną o wynikach przeprowadzonej kontroli licznika oraz obciążyła pozwaną obowiązkiem zapłaty kwoty 1.406,35 zł tytułem nielegalnego poboru energii, której wysokość została określona na podstawie obowiązującej taryfy, a następnie – pismem z 5 maja 2016 roku – wezwała do zapłaty spornej kwoty.

(pismo z dnia 22 marca 2017 r. – k . 36 ; nota księgowa – k. 18 ; zeznania świadka W. C. – k.79 ; wezwanie do zapłaty z 05.05.2016 r. – k. 19)

11 maja 2016 roku pozwana złożyła reklamację w zakresie wystawionej noty księgowej.

(reklamacja – k. 37)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) nielegalne pobieranie paliw lub energii oznacza pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. W świetle powyższej

definicji oczywiste jest, że w rozpoznawanej sprawie doszło do nielegalnego poboru energii elektrycznej w okresie od 31 grudnia 2015 roku do 29 lutego 2016 roku w należącym do pozwanej lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w Ł. przy ulicy (...), w sposób opisany na początku przywołanego przepisu – bez zawarcia umowy, a to wskutek poboru tej energii po rozwiązaniu umowy – zawartej przez pozwaną z (...) spółką akcyjną – o sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej. Wedle art. 57 ust. 1 prawa energetycznego, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych. Powódka skorzystała z pierwszej możliwości, jaką daje przywołany przepis, czyli zażądała opłaty w wysokości określonej w taryfie (która to wysokość nie była w niniejszej sprawie sporna). Sporne było jedynie, czy w niniejszej sprawie pozwanej przysługuje legitymacja bierna (do tego się sprowadzał zarzut podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty). Odwołując się do treści art. 57 ust. 1 pkt 1 prawa energetycznego, dłużnikiem przedsiębiorstwa energetycznego z tytułu opłat jest co do zasady odbiorca albo osoba lub osoby nielegalnie pobierające energię. Nie powinno budzić wątpliwości, że pozwana nie miała w spornym okresie przymiotu odbiorcy, za tego uznaje się bowiem każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 prawa energetycznego; analizując łącznie treść przepisów art. 3 pkt 13 i 18 oraz art. 57 ust. 1 pkt 1 należy dojść do przekonania, że odbiorca odpowiada za nielegalny pobór energii polegający na pobieraniu energii z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy). W konsekwencji należy uznać, że powódce przysługuje na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 prawa energetycznego wierzytelność z tytułu opłaty w wysokości określonej w taryfie tylko i wyłącznie wobec osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię, jako że przesłanką odpowiedzialności tych osób pobór energii bez zawarcia umowy (co jest logiczną konsekwencją tego, że w razie poboru energii bez zawarcia umowy nie ma osoby będącej odbiorcą). Z kolei strona powodowa nie podołała ciężarowi dowodu (art. 6 k.c.) wykazania, że to pozwana dokonała poboru energii elektrycznej. Zgromadzone w sprawie dowody wskazują na coś przeciwnego – z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) korzystała nie pozwana, lecz najemczynie M. S., która sporny lokal wydała powódce 29 lutego 2016 roku (fakt zamieszkiwania w lokalu w lutym 2016 roku potwierdził nawet zawnioskowany przez powódkę świadek J. S.). Jednocześnie należy zauważyć, że stan licznika wskazany w protokole zdawczo-odbiorczym sporządzonym 29 lutego 2016 roku przez pozwaną i M. S. jest tożsamy ze stanem tego licznika potwierdzonym 15 marca 2016 roku w protokole kontroli sporządzonym przez kontrolerów pozwanej J. K. i J. S. (14.240 kilowatogodzin). Oznacza to, że pozwana nie pobrała nawet kilowatogodziny energii elektrycznej bezumownie.

Niesłusznie powódka wywodzi fakt rozliczania energii elektrycznej przez pozwaną i M. S. po rozwiązaniu umowy o dostarczanie i dystrybucję energii elektrycznej, tj. po 31 grudnia 2015 roku, z passusu zawartego w protokole zdawczo-odbiorczym z 29 lutego 2016 roku w brzmieniu „do zapłaty zaległa energia elektryczna – 127,07 zł). Powódce uszło najwyraźniej uwagi, że pozwana w tej dacie nie знаła kosztów energii elektrycznej pobranej po 31 grudnia 2015 roku, bowiem nie mogła otrzymywać faktur VAT od (...) spółki akcyjnej, z racji tego że umowa o dostarczanie i dystrybucję energii elektrycznej już pozwanej i (...) S.A. nie wiązała, a jeszcze nie mogła otrzymać noty księgowej wystawionej przez powódkę – z 22 marca 2016 roku. Nie sposób zatem inaczej tego passusu odczytać, jak w ten sposób, że dotyczy energii elektrycznej pobranej przez najemczynie w okresie, w którym pozwana i (...) S.A. łączyła umowa kompleksowa (do 31 grudnia 2015 roku), a przez to rozliczonej przez pozwaną z (...) S.A. Na powyższe nadto wskazuje zbieżność kwoty wskazanej w protokole zdawczo-odbiorczym z kwotą wynikającą z wystawionej przez (...) S.A. fakturą VAT za energię elektryczną i usługi dystrybucji za okres od 26 listopada do 31 grudnia 2015 roku.

Również Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 grudnia 2013 r. (XI C 1016/12, niepubl.) stanął na stanowisku, że odpowiedzialność za zapłatę opłat za pobór energii elektrycznej bez zawarcia umowy, wywodzona z art. 57 ust. 1 pkt 1 prawa energetycznego, spoczywa nie na dysponencie lokalu (na podmiocie, który posiada tytuł prawny do lokalu; aczkolwiek w niniejszej sprawie również M. S. taki tytuł na podstawie umowy najmu służył), lecz na osobie, która faktycznie daną energię elektryczną pobrała.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)